

Супровідна інформація

Дата ухвалення рішення
07.12.2021

Дата реєстрації
09.12.2021

Номер справи	Номер рішення	Форма судочинства	Суддя	Суд
640/35685/21	101728550	Адміністративне	Качур І.А.	Окружний адміністративний суд міста Києва

Позивач

[КИЇВСЬКА МІСЬКА РАДА](#) / 22883141

Відповідач

[БУЧАНСЬКА РАЙОННА РАДА КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ](#) / 43961534

Компанії, зазначені в тексті судового документа

[КОЦЮБИНСЬКА СЕЛИЩНА РАДА БУЧАНСЬКОГО РАЙОНУ КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ](#) / 04360600

[КИЇВСЬКА ОБЛАСНА РАДА](#) / 24572267

[ДЕРЖАВНА СЛУЖБА УКРАЇНИ З ПИТАНЬ ГЕОДЕЗІЇ, КАРТОГРАФІЇ ТА КАДАСТРУ](#) / 39411771

КИЄВВЛАСТЬ

ОКРУЖНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД міста КИЄВА 01051, м. Київ, вул. Болбочана
Петра 8, корпус 1 У Х В А Л А

про забезпечення адміністративного позову

07 грудня 2021 року м. Київ № 640/35685/21

Окружний адміністративний суд міста Києва у складі судді Качура І.А. розглянувши
заяву позивача про забезпечення позову у адміністративній справі за позовом

Київської міської ради

до Бучанської районної ради Київської області

треті особи Коцюбинська селищна рада Бучанського району Київської області

Київська обласна рада

про визнання противними та нечинним рішення,

В С Т А Н О В И В:

До Окружного адміністративного суду міста Києва надійшла позовна заява
Київської міської ради з позовом до Бучанської районної ради Київської області,
треті особи: Коцюбинська селищна рада Бучанського району Київської області,

Київська обласна рада, в якому просить суд:

- визнати протиправним та нечинним рішення Бучанської районної ради Київської області від 20.10.2021 № 180-11-VIII «Про затвердження проекту землеустрою щодо встановлення (зміни) меж селища Коцюбинське Київської області».

Ухвалою Окружного адміністративного суду м. Києва від 07.12.2021 року відкрито провадження у справі та призначено до судового розгляду.

Разом з адміністративним позовом позивачем подано заяву про забезпечення позову, в якій останній просить суд:

- зупинити дію рішення Бучанської районної ради Київської області від 20.10.2021 № 180-11-VIII «Про затвердження проекту землеустрою щодо встановлення (зміни) меж селища Коцюбинське Київської області».

- заборонити Бучанській районній раді Київської області, Коцюбинській селищній раді Бучанського району Київської області, Київській обласній раді, Державній службі з питань геодезії, картографії та кадастру України, її структурним підрозділам та посадовим особам, а також будь-яким іншим особам, підприємствам, установам, організаціям незалежно від форм власності та господарювання вчиняти дії, спрямовані на внесення відомостей (змін) до Державного земельного кадастру на підставі проекту землеустрою щодо встановлення (зміни) меж селища Коцюбинське Київської області, розробленого Державним підприємством «НДПІ містобудування».

Необхідність вжиття заходів забезпечення позову позивачем обґрунтовано тим, що Бучанська районна рада Київської області прийнявши рішення від 20.10.2021 № 180-11-VIII, яким затверджено проект землеустрою, розроблений Державним підприємством «НДПІ містобудування», яким фактично збільшено існуючу площу селища Коцюбинське з 87 га до 2957,9273 га, Бучанською районною радою Київської області незаконно змінено встановлені межі міста Києва, чим взято на себе повноваження Верховної Ради України щодо встановлення меж міста Києва навколо смт. Коцюбинське.

Таким чином, внаслідок затвердження проекту землеустрою існує загроза неправомірного внесення відомостей до Державного земельного кадастру щодо встановлення (зміни) меж селища Коцюбинське Київської області і як наслідок існує реальна обґрунтована загроза порушення інтересів територіальної в громади міста Києва та її меж, встановлених в установленому законом порядку.

Вирішуючи заяву Київської міської ради про забезпечення позову, суд бере до уваги наступне.

Згідно з п. 2 ч. 1 ст. 153 Кодексу адміністративного судочинства України заява про забезпечення позову подається одночасно з пред'явленням позову - до суду, до якого подається позов за правилами підсудності, встановленими цим Кодексом.

Відповідно до частин 1, 2, 3 статті 154 КАС України заява про забезпечення позову розглядається судом, у провадженні якого перебуває справа або до якого має бути поданий позов, не пізніше двох днів з дня її надходження, без повідомлення учасників справи.

Суд, розглядаючи заяву про забезпечення позову, може викликати особу, яка подала заяву про забезпечення позову, для надання пояснень або додаткових доказів, що підтверджують необхідність забезпечення позову.

У виняткових випадках, коли наданих заявником пояснень та доказів недостатньо для розгляду заяви про забезпечення позову, суд може призначити її розгляд у судовому засіданні з повідомленням заінтересованих сторін у встановлений судом строк

Суд не вбачає необхідності для повідомлення учасників, та для виклику особи, яка подала заяву про забезпечення позову, також немає необхідності для призначення

її розгляду у судовому засіданні з повідомленням заінтересованих сторін.

При вирішенні питання щодо наявності підстав для забезпечення адміністративного позову суд виходить з наступного.

Відповідно до вимог статті 150 КАС України, суд за заявою учасника справи або з власної ініціативи має право вжити визначені цією статтею заходи забезпечення позову.

Забезпечення позову допускається як до пред'явлення позову, так і на будь-якій стадії розгляду справи, якщо:

1) невжиття таких заходів може істотно ускладнити чи унеможливити виконання рішення суду або ефективний захист або поновлення порушених чи оспорюваних прав або інтересів позивача, за захистом яких він звернувся або має намір звернутися до суду; або

2) очевидними є ознаки протиправності рішення, дії чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень, та порушення прав, свобод або інтересів особи, яка звернулася до суду, таким рішенням, дією або бездіяльністю.

Розглядаючи та вирішуючи заявлену заяву, суд зазначає, що вжиття заходів забезпечення позову допускається, якщо невжиття таких заходів може ускладнити або призвести до неможливості виконання судового рішення

Забезпечення позову - це вжиття судом, у провадженні якого знаходиться справа, до прийняття у справі судового рішення по суті заходів щодо створення можливості реального виконання у майбутньому постанови суду, якщо її буде прийнято на користь позивача.

При цьому, суд зазначає, що види забезпечення позову мають бути співмірними із заявленими позивачем вимогами. Співмірність, зокрема, полягає в тому, щоб засіб забезпечення відповідав предмету позову.

Відповідно до ст. 13 Конвенції, кожен, чий права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження.

Європейський суд з прав людини у рішенні від 29.06.2006 у справі «Пантелеєнко проти України» зазначив, що засіб юридичного захисту має бути ефективним, як на практиці, так і за законом.

У рішенні від 31.07.2003 у справі «Дорани проти Ірландії» Європейський суд з прав людини зазначив, що поняття «ефективний засіб» передбачає запобігання порушенню або припиненню порушення, а так само встановлення механізму відновлення, поновлення порушеного права. Причому, як наголошується у рішенні Європейського суду з прав людини у справі «Салах Шейх проти Нідерландів», ефективний засіб - це запобігання тому, щоб відбулося виконання заходів, які суперечать Конвенції, або настала подія, наслідки якої будуть незворотними. При вирішенні справи «Каїч та інші проти Хорватії» (рішення від 17.07.2008), Європейський Суд з прав людини вказав, що для Конвенції було б неприйнятно, якби стаття 13 декларувала право на ефективний засіб захисту але без його практичного застосування. Таким чином, обов'язковим є практичне застосування ефективного механізму захисту. Протилежний підхід суперечитиме принципу верховенства права.

Отже, при вирішенні питання про забезпечення позову суд має здійснити оцінку обґрунтованості доводів заявника щодо необхідності вжиття відповідних заходів з урахуванням такого: розумності, обґрунтованості і адекватності вимог заявника щодо забезпечення позову; забезпечення збалансованості інтересів сторін, а також інших учасників судового процесу; наявності зв'язку між конкретним заходом до забезпечення позову і предметом позовної вимоги, зокрема, чи спроможний такий захід забезпечити фактичне виконання судового рішення в разі

задоволення позову; імовірності утруднення виконання або невиконання рішення суду в разі невжиття таких заходів; запобігання порушенню у зв'язку із вжиттям таких заходів прав та охоронюваних законом інтересів осіб, що не є учасниками даного судового процесу.

Суд враховує Рекомендації № R (89) 8 про тимчасовий судовий захист в адміністративних справах, прийняті Комітетом Міністрів Ради Європи 13 вересня 1989 року, відповідно до яких рішення про вжиття тимчасового захисту може, зокрема, прийматися у разі, якщо виконання адміністративного акта може спричинити значну шкоду, відшкодування якої неминуче пов'язано з труднощами, і якщо на перший погляд наявні достатньо вагомі підстави для сумнівів у правомірності такого акта. Суд, який постановляє вжити такий захід, не зобов'язаний одночасно висловлювати думку щодо законності чи правомірності відповідного адміністративного акту; його рішення стосовно вжиття таких заходів жодним чином не повинно мати визначального впливу на рішення, яке згодом має бути ухвалено у зв'язку з оскарженням адміністративного акту.

Конституційний Суд України у п. 9 мотивувальної частини рішення від 30.01.2003 №3-рп/2003 у справі № 1-12/2003 наголошує на тому, що правосуддя за своєю суттю визнається таким лише за умови, що воно відповідає вимогам справедливості і забезпечує ефективне поновлення в правах.

Верховний судом в постанові від 16.08.2018 у справі № 910/1040/18, було зазначено, що у випадку, якщо особа має намір звернутися до суду з немайновою вимогою, судам необхідно застосовувати та досліджувати таку підставу вжиття заходів забезпечення позову, як достатньо обґрунтоване припущення, що невжиття таких заходів може істотно ускладнити чи унеможливити ефективний захист або поновлення порушених чи оспорюваних прав або інтересів позивача, за захистом яких він звернувся або має намір звернутися до суду.

Крім того, у вказаній постанові Верховний Суд дійшов висновку про те, що в немайнових спорах має досліджуватися, чи не призведе невжиття заявленого заходу забезпечення позову до порушення вимоги щодо справедливого та ефективного захисту порушених прав, оскільки позивач не зможе їх захистити в межах одного цього судового провадження за його позовом без нових звернень до суду.

Судом також враховано висновок Верховного Суду викладеного у постанові від 21.11.2018 у справі № 826/8556/17, в частині того, що «необґрунтоване вжиття таких заходів може привести до правових ускладнень, значно більших, ніж ті, яким вдалося б запобігти, тому суд повинен у кожному випадку, виходячи з конкретних доказів, встановити, чи є хоча б одна з названих обставин, і оцінити, чи не може застосуванням заходів забезпечення позову бути завдано ще більшої шкоди, ніж та, якій можна запобігти.

Крім того, в ухвалі про забезпечення позову суд повинен навести мотиви, з яких він дійшов висновку про існування очевидної небезпеки заподіяння шкоди правам, свободам та інтересам позивача до ухвалення рішення у справі, а також вказати, в чому будуть полягати дії, направлені на відновлення прав позивача, оцінити складність вчинення цих дій, встановити, що витрати, пов'язані з відновленням прав будуть значними».

Судом було встановлено, що на виконання вимог чинного на той час Земельного кодексу Української РСР виконавчий комітет Київської міської ради депутатів трудящих рішенням від 09.06.1959 № 899 «Про встановлення межі міста Києва» зобов'язав інститут «Київпроект» провести всі польові та камеральні геодезичні роботи по встановленню та закріпленню в натурі меж відповідними геодезичними знаками - території міста Києва. За результатами проведення відповідних землепорядних робіт складено каталог координат меж міста Києва. Також межа міста Київ була встановлена в натурі (на місцевості) відповідно до чинного на той час законодавства.

Протягом 1959-1964 років Державним інститутом по проектуванню міста Києва «Київпроект» повторно встановлені межі в натурі (на місцевості) та виготовлено каталог координат і висот міської межі Києва в системі координат МСК-85. Загальна площа міста Києва відповідно до згаданого каталогу координат станом на 1964 рік становила 74 908,2000 га.

Окрім цього, площа міста Києва 74,9 тис. га підтверджується пунктом «а» розділу II Основних положень генерального плану розвитку міста Києва і проекту планів його приміської зони, затверджених постановою Ради міністрів Української РСР від 07.12.1967 № 787 «Про Генеральний план розвитку міста Києва».

Відповідно до статті 85 Земельного кодексу Української РСР, прийнятого 08.07.1970 та введеного в дію з 01.01.1971, межа міста - зовнішня межа земель міста, яка відмежовує їх від інших земель єдиного державного земельного фонду і визначається на основі генерального плану або техніко-економічних основ розвитку міста. Межа міст, генеральні плани яких підлягають затвердженню Радою Міністрів Української РСР, встановлюється і змінюється Президією Верховної Ради Української РСР. Межа інших міст встановлюється і змінюється виконавчими комітетами обласних Рад депутатів трудящих.

Так, на виконання вимог статті 85 Земельного кодексу Української РСР, Президія Верховної Ради Української РСР у 1971 році в смугу міста Києва включила село Микільська Борщагівка загальною площею 450 га і відповідно змінено межі міста Київ та Київської області (указ Президії Верховної Ради Української РСР від 30.08.1971 №115-VIII «Про включення села Микільської Борщагівки Київської області в смугу міста Києва»).

Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 20.01.1975 №3437-VIII «Про включення в межі міста Києва житлового масиву, збудованого на території Київської області» в межі міста Києва включений житловий масив, збудований на території Київської області, а саме земельна ділянка Хотівської сільської ради Києво-Святошинського району Київської області загальною площею 13,7 га.

Повторну формалізацію процедури встановлення меж міста Києва (відповідно до вже встановлених Президією Верховної Ради Української РСР меж міста) здійснено рішенням виконавчого комітету Київської міської ради депутатів трудящих від 30.09.1976 №1103 «Про затвердження меж м. Києва та адміністративних районів міста», яким затверджені встановлені на місцевості інститутом «Київпроект» межі міста Києва та адміністративні райони міста.

В подальшому, указом Президії Верховної Ради Української РСР від 04.04.1978 № 3225-IX «Про розширення межі Києва» в межі міста Києва включена частина Броварського району Київської області загальною площею 110,7 га.

Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 05.03.1982 №3185-X «Про зміну меж міста Києва і Київської області» в межі міста Києва включена частина села Троєщина Броварського району Київської області з прилеглими землями загальною площею 624,3 га.

Крім того, указом Президії Верховної Ради Української РСР від 26.08.1988 №6486-XI «Про розширення меж міста Києва» на підставі клопотання виконавчого комітету Київської міської і виконавчого комітету Київської обласної Рад народних депутатів в межі міста Києва включені село Жуляни Києво-Святошинського району, село Троєщина Броварського району, селище міського типу Бортничі Бориспільського району Київської області, загальною площею 3 440 га.

Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 02.10.1989 № 8199-XI «Про включення селища міського типу Осокорки в межі міста Києва» в межі міста Київ включено селище міського типу Осокорки.

Варто звернути увагу, що на виконання вищезазначених рішень щодо встановлення меж міста Київ у 1989-1990 роках Українським державним

інститутом інженерно-геодезичних вишукувань та зйомок «Укр ДІІГіс» проведено роботи щодо встановлення межі міста Києва в натурі (на місцевості), закріплено межовими знаками встановленого зразка поворотні точки межі міста та виготовлений «Каталог координат та висот знаків міської межі на листах карти масштаба 1:10 000 м. Києва Шифр: У-02-1523 «Д» Дог. № 47 от 11.05.1989 года» в системі координат МСК-85. Загальна площа міста Києва відповідно до згаданого каталогу координат станом на 1990 рік становить 82 726,4699 га.

Починаючи з 1989 року і до сьогодні межі міста Києва не змінювались.

Відповідно до постанови Президії Центрального виконавчого комітету УРСР від 04.04.1937 «Про утворення адміністративних районів на територіях приміських смуг міських рад - обласних центрів» зі складу приміської смуги міста Києва вилучено 3 селищних та 35 сільських рад, за рахунок яких утворено Київський (Святошинський) район Київської області (з 1944 року Києво-Святошинський район) з центром в селищі Святошино.

Зокрема, до складу цього району було включено Ворзельську, Бучанську, Ірпінську селищні ради, Гостомельську, Білицьку, Микільсько-Борщагівську та інші сільські ради, в тому числі Мостищенську сільську раду до складу якої входив населений пункт Берковець (нині смт Коцюбинське).

Відповідно до Указу Президії Верховної Ради УРСР від 11.02.1941 населений пункт Берковець був віднесений до категорії селищ міського типу та перейменований в селище імені Коцюбинського із включенням до його складу станції Біличі.

Відповідно до Указу Президії Верховної Ради УРСР від 30.12.1962 місто Ірпінь з підпорядкованими йому населеними пунктами (в т. ч. смт Біличі, Гостомель та ім. Коцюбинського) виключено зі складу Києво-Святошинського району Київської області та підпорядковані безпосередньо Київській обласній раді.

Відповідно до Указу Президії Верховної Ради УРСР від 04.01.1965 смт ім. Коцюбинського Ірпінської міської ради перейменовано в смт Коцюбинське.

Згідно з Указом Президії Верховної Ради УРСР від 02.02.1966 селище міського типу Біличі Ірпінської міської ради було включено до меж міста Києва.

Відповідно до рішення виконавчого комітету Ірпінської міської Ради народних депутатів від 29.10.1984 №547 «Об утверждении годового отчета наличии и распределении земель по угодьям в границах г. Ирпень на 1 ноября 1984 года» площа селища Коцюбинське становить 87 га, яка з того часу в установленому законодавством порядку не змінювалась.

Згідно із розпорядженням Кабінету Міністрів України від 20.05.2020 № 715-р смт затверджено адміністративні центри та території територіальних громад Київської області.

Також, вказаним розпорядженням затверджено план-схему Київської області, яка накладається на територію міста Києва.

При цьому, смт. Коцюбинське є анклавом міста Києва, тобто розташоване фактично на його території.

Згідно з індексно-кадастровою картою міста Києва, що затверджена в установленому законом порядку розпорядженням Київської міської державної адміністрації від 16.08.2002 № 1630, яка в розумінні статті 1 Закону України «Про державний земельний кадастр» є картографічним документом, що відображає місцезнаходження, межі і нумерацію кадастрових зон і кварталів та використовується для присвоєння кадастрових номерів земельним ділянкам і ведення кадастрової карти (плану) та відомості щодо якої відображені на Публічній кадастровій карті, вбачається, що селище міського Коцюбинське розташоване в межах території міста Києва.

Публічна кадастрова карта відображає офіційні відомості, які внесені до

Державного земельного кадастру.

Судом встановлено, що з приводу намагань розширення меж смт. Коцюбинське вже існував судовий спір.

Рішенням Київської міської ради від 05.04.2012 № 403/7740 «Про відмову у погодженні проекту землеустрою щодо встановлення та зміни меж селища Коцюбинське Київської області» відмовлено в погодженні зазначеного проекту щодо розширення до 4065 га, оскільки фактичне розширення передбачалось за рахунок земель лісгосподарського призначення, які входять до меж міста Києва.

Ухвалою Вищого адміністративного суду України від 25.11.2012 у справі № 2а-5756/12/2670 відмовлено у задоволенні позову Коцюбинської селищної ради про скасування рішення Київської міської ради від 05.04.2012 № 403/7740.

Водночас відповідно до частини другої статті 83 ЗК України у комунальній власності перебувають усі землі в межах населених пунктів, крім земельних ділянок приватної та державної власності.

Вище зазначені земельні ділянки розташовані на території міста Києва та межують із суміжними громадами, однак вибули поза волею власника із законного Київської міської ради.

Відповідно до статті 85 Конституції України утворення і ліквідація районів, встановлення і зміна меж районів і міст, віднесення населених пунктів до категорії міст, найменування і перейменування населених пунктів і районів належить до повноважень Верховної Ради України.

Частиною другою статті 2 Закону України «Про столицю України - місто-герой Київ» встановлено, що межі міста Києва встановлюються Верховною Радою України за поданням Київської міської ради, погодженим з відповідними радами, з урахуванням історичних, соціально-економічних та інших особливостей території відповідно до чинного законодавства.

Разом з цим, згідно ст. 19 Конституції України, органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Рішенням Бучанської районної ради Київської області від 20.10.2021 № 180-11-VIII «Про затвердження проекту землеустрою щодо встановлення (зміни) меж селища Коцюбинське Київської області» встановлено межі селища Коцюбинське Бучанського району Київської області загальною площею 2 957,9273 га, тобто на 2 870, 9273 га більше площі, встановленої рішенням виконавчого комітету Ірпінської міської Ради народних депутатів від 29.10.1984 №547 «Об утверждении годового отчета о наличии и распределении земель по угодьям в границах г. Ирпень на 1 ноября 1984 года».

При цьому, затверджений рішенням проект землеустрою Київською міською радою не погоджувався.

Щодо наявності очевидних ознак протиправності оспорюваного рішення та порушення таким рішенням прав, свобод або інтересів осіб, які звернулися до суду, то вони повинні, насамперед, існувати поза обґрунтованим сумнівом.

Суд враховує правову позицію викладену у постановках Верховного Суду від 10 квітня 2019 року у справі № 826/16509/18 та від 06 лютого 2019 справа № 826/13306/18 щодо того, що суд повинен встановити наявність саме таких ознак, які свідчать про протиправність оскаржуваного рішення поза обґрунтованим сумнівом, а не встановлювати правомірність/протиправність оскаржуваного рішення на цій стадії.

Таким чином, суд приходить до висновку про наявність достатніх вагомих підстав для сумніву у правомірності оскаржуваного рішення поза обґрунтованим сумнівом,

що вказує на наявність очевидних ознак протиправності оскаржуваних рішень відповідача, які в сукупності з наведеним вище, є достатніми правовими підставами, передбаченими статтею 150 КАС України для вжиття заходів забезпечення позову.

Перевірка ж безпосередньо правомірності/протиправності оскаржуваних рішень відповідача буде здійснена судом при вирішенні спору по суті.

За таких обставин, здійснивши оцінку обґрунтованості доводів заявника щодо необхідності вжиття відповідних заходів забезпечення позову, з урахуванням співмірності таких заходів заявленим позовним вимогам, суд приходиться до висновку, що подана позивачем заява про забезпечення позову підлягає задоволенню.

Керуючись статтями 150, 151, 153-155, 241-243, 248 Кодексу адміністративного судочинства України, Окружний адміністративний суд міста Києва, -

У Х В А Л И В:

1. Заяву Київської міської ради до Бучанської районної ради Київської області, треті особи: Коцюбинська селищна рада Бучанського району Київської області, Київська обласна рада про забезпечення позову - задовольнити.
2. Зупинити дію рішення Бучанської районної ради Київської області від 20.10.2021 № 180-11-VIII «Про затвердження проекту землеустрою щодо встановлення (зміни) меж селища Коцюбинське Київської області».
3. Заборонити Бучанській районній раді Київської області, Коцюбинській селищній раді Бучанського району Київської області, Київській обласній раді, Державній службі з питань геодезії, картографії та кадастру України, її структурним підрозділам та посадовим особам, а також будь-яким іншим особам, підприємствам, установам, організаціям незалежно від форм власності та господарювання вчиняти дії, спрямовані на внесення відомостей (змін) до Державного земельного кадастру на підставі проекту землеустрою щодо встановлення (зміни) меж селища Коцюбинське Київської області, розробленого Державним підприємством «НДПІ містобудування».
3. Ухвала підлягає негайному виконанню з дня її постановлення незалежно від її оскарження і відкриття виконавчого провадження.
4. Строк пред'явлення ухвали до виконання - до 07.03.2022 року.

Відповідно до частини 8 статті 154 Кодексу адміністративного судочинства України ухвала про забезпечення позову або про відмову у забезпеченні позову може бути оскаржена до суду апеляційної інстанції за правилами, встановленими статтями 293-297 Кодексу адміністративного судочинства України. Оскарження ухвали не зупиняє її виконання, а також не перешкоджає подальшому розгляду справи.

Стягувач: Київська міська рада (01044, м. Київ, вул. Хрещатик, 36, ЄДРПОУ [22883141](#)).

Боржники: Бучанська районна рада Київської області (08292, м. Буча, вул. Енергетиків, 12, ЄДРПОУ [43961534](#));

Коцюбинська селищна рада Бучанського району Київської області (08298, м. Ірпінь, см. Коцюбинське, вул. Доківська, 2, ЄДРПОУ [04360600](#));

Київська обласна рада (01196, м. Київ, площа Лесі Українки, 1, ЄДРПОУ [24572267](#));

Державна служба з питань геодезії, картографії та кадастру України (03151, вул. Народного Ополчення, буд. 3, Київ, м. Київ, Україна, ЄДРПОУ [39411771](#)).

Суддя І.А. Качур

© YouContol. All rights reserved

КИЕВ**V**ЛАСТЬ